Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
ANTHONYJA MICHAELA COLLINSA,
predstavljeni 19. maja 2022 [1]

Zadeva C-635/20 P

Evropska komisija
proti
Italijanski republiki,

Kraljevini Španiji

„Pritožba – Jezikovna ureditev – Razpis javnih natečajev za zaposlitev preiskovalcev in vodij skupin – Znanje jezikov – Omejitev izbire drugega jezika v natečajih na nemščino, angleščino in francoščino – Uredba št. 1 – Kadrovski predpisi – Diskriminacija na podlagi jezika – Utemeljitev – Interes službe – Potreba, da so novozaposleni uslužbenci sposobni takoj začeti opravljati delo“

I. Uvod

1. Jezik je pomemben del kulturne in politične identitete državljanov Unije, spoštovanje jezikovne raznolikosti pa je zapisano tako v Pogodbi o Evropski uniji kot v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah. [2] To spoštovanje je potrjeno s tem, da so vsi od 24 uradnih jezikov Evropske unije določeni kot delovni jeziki njenih institucij. [3]

2. Jeziki omogočajo sporazumevanje med posamezniki in s tem njihovo skupno delo. Ker bi hkratna uporaba vseh 24 uradnih jezikov – ob trenutnem stanju stvari – resno škodila takemu sporazumevanju in skupnemu delu, je razumljivo, da poskušajo institucije Unije zaposlovati javne uslužbence, ki poleg maternega jezika v obsegu, ki jim omogoča delo, znajo vsaj še en sporazumevalni jezik. Seznam jezikov, za katere bi bilo mogoče v različnih obdobjih evropske zgodovine na vsej celini ali njenem velikem delu šteti, da so sporazumevalni, je dolg. Jezik ima lahko status sporazumevalnega jezika v posebnem političnem ali gospodarskem kontekstu, ki običajno ne traja večno: vendar ni sporno, da dojemanje jezika kot sporazumevalnega krepi njegov status.

[1] Jezik izvirnika: angleščina.

[2] Člen 3 PEU in člen 22 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. Prav tako je treba upoštevati tudi približno 60 regionalnih jezikov in jezikov manjšin, ki se govorijo na ozemlju Evropske unije.

[3] Člen 1 Uredbe Sveta št. 1 z dne 15. aprila 1958 o določitvi jezikov, ki se uporabljajo v Evropski gospodarski skupnosti (UL 1958, št. 17, str. 385), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (EU) št. 517/2013 z dne 13. maja 2013 (UL 2013, L 158, str. 1) (v nadaljevanju: Uredba št. 1/58).

3. Ker Evropska unija vse uradne jezike šteje za enakopravne in ker določitev jezika kot sporazumevalnega jezika za določen namen pomeni nesporno prednost za kandidate, ki ga obvladajo, mora biti taka izbira objektivno utemeljena. S sodno prakso Sodišča je priznano, da tako utemeljitev pomenijo potrebe službe, če sta izpolnjeni dve zahtevi. Zatrjevana utemeljitev mora biti tako povezana z nalogami, katerih izvajanje bo zahtevano od oseb, ki se bodo zaposlile. Dokazi, navedeni zaradi utemeljitve predlagane omejitve, morajo biti pravilni, zanesljivi in dosledni.[4]

4. Evropska komisija v obravnavani zadevi predlaga razveljavitev sodbe z dne 9. septembra 2020, Španija in Italija/Komisija (T-401/16, neobjavljena, EU:T:2020:409; v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je Splošno sodišče razglasilo ničnost razpisa javnih natečajev za zaposlitev upravnih uslužbencev. Prek natečaja EPSO/AD/323/16 naj bi se zaposlili „Preiskovalci (AD 7) za naslednja profila: 1 – Preiskovalci: odhodki EU, boj proti korupciji – 2 –Preiskovalci: carina in trgovina, tobak in ponarejeno blago“. Prek natečaja EPSO/AD/324/16 pa naj bi se zaposlili „Preiskovalci (AD 9): vodje skupin“.[5] Sporni razpis EPSO[6] v obravnavani zadevi določa, da morajo kandidati izpolnjevati te posebne pogoje glede jezikov:

– 1. jezik: znanje enega izmed 24 uradnih jezikov EU vsaj na stopnji C1,

– 2. jezik: znanje angleščine, francoščine ali nemščine vsaj na stopnji B2; 2. jezik ne sme biti isti kot 1. jezik.[7]

5. V spornem razpisu EPSO je nato posebej navedeno, da je za izpolnjevanje upoštevnih nalog potrebna visoka stopnja znanja angleščine:

„Za zaposlitev v okviru teh dveh natečajev je potrebno dobro (pisno in ustno) razumevanje angleščine. Angleščina je glavni jezik, ki ga uporabljajo preiskovalci, ki delujejo na področju boja proti korupciji in/ali finančnega kriminala na mednarodni ravni. Dobro znanje angleščine je torej nujno, bodisi za predstavitve in razprave bodisi za pisanje poročil, da se zagotovita učinkovito sodelovanje in izmenjava informacij z nacionalnimi organi držav članic in tretjih držav.“

[4] Glej na primer sodbe z dne 27. novembra 2012, Italija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752); z dne 26. marca 2019, Komisija/Italija (C-621/16 P, EU:C:2019:251); z dne 26. marca 2019, Španija/Parlament (C-377/16, EU:C:2019:249); z dne 15. septembra 2016, Italija/Komisija (T-353/14 in T-17/15, EU:T:2016:495); z dne 14. decembra 2017, PB/Komisija (T-609/16, EU:T:2017:910); z dne 3. marca 2021, Barata/Parlament (T-723/18, EU:T:2021:113), in z dne 9. junija 2021, Calhau Correia de Paiva/Komisija (T-202/17, EU:T:2021:323).

[5] EPSO/AD/323/16 in EPSO/AD/324/16, UL 2016, C 187 A, str. 1; v nadaljevanju: sporna razpisa EPSO.

[6] S členom 2 Sklepa Evropskega parlamenta, Sveta, Komisije, Sodišča, Računskega sodišča, Ekonomsko-socialnega odbora, Odbora regij in Evropskega varuha človekovih pravic z dne 25. julija 2002 o ustanovitvi Urada za izbor osebja Evropskih skupnosti (posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 4, str. 46) je bila odgovornost za izvedbo javnih natečajev, navedenih v členu 30, prvi odstavek, in Prilogi III h Kadrovskim predpisom, prenesena na Evropski urad za izbor osebja (EPSO). V skladu z njegovim členom 4 se kakršna koli pritožba, ki se nanaša na izvajanje pristojnosti, dodeljenih EPSO, vloži proti Komisiji.

[7] V skupnem evropskem referenčnem okviru za jezike, ki ga je pripravil Svet Evrope (Priporočilo Odbora ministrov Sveta Evrope št. R (98) 6 z dne 17. marca 1998; v nadaljevanju: skupni evropski referenčni okvir), je znanje jezikov opredeljeno na šestih stopnjah, od A1 do C2. V eni od njegovih preglednic je vsebovan prikaz skupnih stopenj znanja. Stopnja C1, ki ustreza jezikovnemu znanju „učinkovitega uporabnika“, je opisana: „Razume širok razpon zahtevnejših, daljših besedil in prepoznava implicitne pomene. Izraža se tekoče in spontano, ne da bi očitno iskal ustrezne izraze. Jezik uporablja prožno in učinkovito, tako za družabne kot za akademske in poklicne namene. Tvoriti zna jasna, dobro organizirana in poglobljena besedila o kompleksnih temah. Pri tem nadzorovano uporablja skladenjske vzorce, veznike in druga jezikovna sredstva.“ Stopnja B2, ki ustreza jezikovnemu znanju „samostojnega uporabnika“, je opredeljena: „Razume glavne ideje v kompleksnem besedilu tako o konkretnih kot abstraktnih temah, vključno z razpravami s svojega strokovnega področja. V medosebnih stikih govori dovolj tekoče in spontano, da njegovo komuniciranje z maternimi govorci ni naporno ne zanj in ne za sogovornika. Tvoriti zna jasno, poglobljeno besedilo iz širokega razpona tem in razložiti stališče o nekem aktualnem vprašanju, tako da pojasni prednosti in pomanjkljivosti različnih možnosti.“

6. V izpodbijani sodbi je navedeno, da Komisija ni dokazala, da je omejitev kandidatov pri izbiri drugega jezika na angleščino, francoščino ali nemščino objektivno utemeljena in sorazmerna z glavnim ciljem, ki se želi doseči, in sicer, da se zaposlijo upravni uslužbenci, ki bodo sposobni takoj začeti opravljati delo. Komisija naj prav tako ne bi dokazala, da je jezikovna omejitev utemeljena glede na proračunske in operativne omejitve in/ali naravo izbirnega postopka.[8] Komisija v pritožbi pred tem Sodiščem trdi, da je breme, ki ji ga je naložilo Splošno sodišče v zvezi z utemeljitvijo jezikovne omejitve, nerazumno težko. Prav tako graja to, kako je Splošno sodišče ocenilo dokaze, ki jih je Komisija predložila v podporo tej omejitvi.

II. Pravni okvir

A. Uredba št. 1/58

7. Z Uredbo št. 1/58 je Svet izvajal pristojnost, ki mu je bila podeljena z zdajšnjim členom 342 PDEU, da je za institucije Evropske unije določil ureditev, s katero tem institucijam ni predpisana le raba jezikov v medsebojnih stikih, ampak tudi znotraj njih. V trenutno veljavni različici je v njej v upoštevnem delu določeno:

„Člen 1

Uradni jeziki in delovni jeziki institucij Unije so angleščina, bolgarščina, češčina, danščina, estonščina, finščina, francoščina, grščina, hrvaščina, irščina, italijanščina, latvijščina, litovščina, madžarščina, malteščina, nemščina, nizozemščina, poljščina, portugalščina, romunščina, slovaščina, slovenščina, španščina in švedščina.

[…]

Člen 6

Institucije [Evropske unije] lahko v svojem poslovniku določijo, kateri jeziki naj se uporabljajo v posebnih primerih.“

B. Kadrovski predpisi

8. V delu, v katerem je to lahko pomembno, člen 1d Kadrovskih predpisov[9] določa:

„1. Pri uporabi teh kadrovskih predpisov je prepovedana kakršna koli diskriminacija na podlagi spola, rase, barve kože, narodnostnega ali socialnega porekla, genetskih značilnosti, jezika, vere ali prepričanja, političnega ali drugega prepričanja, pripadnosti nacionalni manjšini, premoženja, rojstva, invalidnosti, starosti ali spolne usmerjenosti.

[…]

[8] Sodba z dne 9. septembra 2020, Španija in Italija/Komisija (T-401/16, EU:T:2020:409, točka 205).

[9] Uredba Sveta (EGS, Euratom, ESPJ) št. 259/68 z dne 29. februarja 1968 o določitvi kadrovskih predpisov za uradnike in pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti ter o uvedbi posebnih ukrepov, ki se začasno uporabljajo za uradnike Komisije (UL 1968, L 56, str. 1), kakor je bila spremenjena (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi).

6. Treba je spoštovati načelo nediskriminacije in načelo proporcionalnosti, vse omejitve njune uporabe pa morajo biti objektivno utemeljene in usmerjene k legitimnim ciljem v splošnem interesu in v okviru kadrovske politike.“

9. Poglavje 1 naslova III Kadrovskih predpisov, naslovljeno „Zaposlovanje“, vsebuje člene od 27 do 34. Člen 27 določa:

„Zaposlovanje mora zagotoviti, da institucija dobi najsposobnejše, najučinkovitejše in neoporečne uradnike, ki jih izbira na najširšem možnem geografskem območju med državljani držav članic Unije. Nobeno delovno mesto ni rezervirano za državljane določene države članice. […]“

10. Člen 28(f) določa:

„Uradnik je lahko imenovan, le pod pogojem, da:

[…] predloži dokazila o temeljitem znanju enega od jezikov Unije in o zadovoljivem znanju drugega jezika Unije v obsegu, ki omogoča opravljanje dela.“

11. Priloga III h Kadrovskim predpisom je naslovljena „Natečaji“. Člen 1 te priloge določa:

„1. Objavo natečajev pripravi organ za imenovanja po posvetovanju s skupnim odborom.

Podrobno mora navajati:

[…]

(f) kjer je to primerno, znanje jezikov, zahtevano zaradi posebne vrste prostih delovnih mest; […]“

III. Dejansko stanje, postopek in predlogi strank

12. V točkah od 1 do 15 izpodbijane sodbe so povzeti dejansko stanje in besedilo spornega razpisa EPSO.

13. Komisija Sodišču predlaga, naj:

– razveljavi izpodbijano sodbo;

– če Sodišče meni, da stanje postopka to dovoljuje, zavrne tožbo, vloženo na prvi stopnji, kot neutemeljeno;

– Kraljevini Španiji in Italijanski republiki naloži plačilo stroškov tega postopka in postopka na prvi stopnji.

14. Komisija se v podporo tem predlogom sklicuje na tri pritožbene razloge.

15. Prvi pritožbeni razlog je sestavljen iz treh delov. V prvem delu se zatrjuje, da je v točkah 157 in od 181 do 183 izpodbijane sodbe napačno uporabljeno pravo in da vsebujejo napačno obrazložitev.

16. V drugem delu se izpodbijajo zadnji stavek točke 133, točki 158 in 164, zadnji stavek točke 167 ter točke od 180 do 183, 201 in 205 izpodbijane sodbe. Komisija trdi, da ji je v teh točkah naloženo nerazumno težko breme tako glede obveznosti obrazložitve jezikovne omejitve v spornem razpisu EPSO kot v zvezi s presojo dokazov, ki jih je predložila v podporo obrazložitvi, na katero se v njem sklicuje EPSO.

17. V tretjem delu Komisija trdi, da je v točkah od 152 do 155 izpodbijane sodbe napačno uporabljeno pravo, ker naj s sodno prakso od Komisije ne bi bilo zahtevano, da v svojih notranjih pravilih kot podlago za jezikovno omejitev navede pravno zavezujoč akt.

18. V drugem pritožbenem razlogu je navedenih šest primerov, v katerih naj bi Splošno sodišče izkrivilo dokaze, ki so mu bili predloženi. V tretjem pritožbenem razlogu se trdi, da je analiza Splošnega sodišče glede jezikov sporazumevanja kandidatov nezakonita.

19. Kraljevina Španija in Italijanska republika izpodbijata trditve Komisije. Sodišču predlagata, naj:

– pritožbo zavrne;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

20. Obravnavana zadeva je bila združena z zadevo C-623/20 za obravnavo 2. marca 2022, na kateri so stranke ustno podale navedbe ter odgovorile na pisna in ustna vprašanja Sodišča.

21. V skladu z zahtevo Sodišča so moji sklepni predlogi omejeni na prvi pritožbeni razlog.

IV. Presoja prvega pritožbenega razloga

A. Prvi del

22. Komisija meni, da je v točki 157 izpodbijane sodbe napačno uporabljeno pravo, saj je v njej ugotovljeno, da brez dodatnih pojasnil ni mogoče domnevati, da novozaposleni uradnik, ki ne obvlada angleščine, francoščine ali nemščine, ne bi bil sposoben za takojšnje učinkovito opravljanje dela v instituciji Unije. Splošno sodišče naj bi moralo namesto tega presojati, katera jezikovna omejitev je v interesu službe objektivno utemeljena s potrebo, da se zaposlijo kandidati, ki bodo sposobni takoj začeti opravljati delo. Komisija razlikuje med kandidatom, ki je sposoben za „takojšnje učinkovito opravljanje dela“, in kandidatom, ki je „sposoben takoj začeti opravljati delo“. Ker naj bi bila napaka Splošnega sodišča ključna za to, da to sodišče ni upoštevalo dokazov glede povezave med uporabo teh treh jezikov kolegija komisarjev in delom služb Komisije, naj bi bilo treba izpodbijano sodbo razveljaviti.

23. V točki 157 izpodbijane sodbe je navedeno:

„Natančneje, iz teh besedil in *a fortiori* iz drugih elementov iz spisa v obravnavanih zadevah ni razvidno, da obstaja nujna povezava med postopki odločanja Komisije, zlasti tistimi, ki potekajo v kolegiju njenih članov, in nalogami, ki jih bodo lahko opravljali uspešni kandidati spornega natečaja, to je nalogami preiskovalcev in vodij skupin preiskovalcev, kot so predstavljene v točki 113 zgoraj. Čeprav bi člani določene institucije pri posvetovanju uporabljali le enega ali nekatere jezike, iz tega namreč brez dodatnih pojasnil ni mogoče sklepati, da na novo zaposleni

uradnik, ki ne zna nobenega od teh jezikov, ne bi bil sposoben za takojšnje učinkovito opravljanje dela v tej instituciji (sodba z dne 15. septembra 2016, Italija/Komisija, T-353/14 in T-17/15, EU:T:2016:495, točki 121 in 122 (neobjavljena)). To toliko bolj velja v obravnavani zadevi, ker gre za zelo posebne naloge, ki *a priori* nimajo nobene tesne povezave z delom kolegija članov Komisije."

24. Ugotavljam, prvič, da prvi stavek člena 1d(6) Kadrovskih predpisov določa, da morajo biti vse omejitve uporabe načela prepovedi diskriminacije objektivno in razumno utemeljene in usmerjene k legitimnim ciljem v splošnem interesu v okviru kadrovske politike. Drugič, v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je različno obravnavanje na podlagi jezika, kakršno je to, ki je posledica jezikovne omejitve, dopustno le, če je objektivno utemeljeno in sorazmerno z dejanskimi potrebami službe.[10] V točkah 71 in 72 izpodbijane sodbe je navedena ta ugotovitev, pri čemer se sodba sklicuje na točki 89 in 90 sodbe Komisija/Italija,[11] v kateri pa je citirana točka 88 sodbe Italija/Komisija.[12]

25. Za presojo, ali je različno obravnavanje objektivno utemeljeno in sorazmerno z dejanskimi potrebami službe, je treba te potrebe najprej ugotoviti. V obravnavani zadevi je v Splošnih pravilih za javne natečaje, objavljenih v *Uradnem listu Evropske unije* z dne 27. februarja 2015,[13] v upoštevnem delu oddelka 1.3 navedeno:

„Pri nekaterih natečajih boste morali dokazati svoje znanje uradnih jezikov EU […] Praviloma boste morali temeljito obvladati en uradni jezik EU (stopnja C1 skupnega evropskega referenčnega okvira za jezike) in imeti zadovoljivo znanje drugega jezika (stopnja B2 skupnega evropskega referenčnega okvira za jezike), pri čemer so lahko v razpisu natečaja določene strožje zahteve (to velja zlasti za profile jezikoslovcev). Če ni v razpisu natečaja določeno drugače, je možnost izbire drugega jezika običajno omejena na angleščino, francoščino ali nemščino […].

[…]

Na podlagi dolgoletne prakse institucij EU v zvezi z jeziki, ki se uporabljajo za notranjo komunikacijo, ter ob upoštevanju potreb služb glede zunanje komunikacije in obravnave zadev so najpogosteje uporabljeni jeziki še vedno angleščina, francoščina in nemščina.

Možnosti izbire drugega jezika so bile določene v skladu z interesom službe, na podlagi katerega morajo biti novozaposleni uslužbenci sposobni nemudoma začeti opravljati svoje delo in se pri vsakdanjem delu učinkovito sporazumevati. V nasprotnem primeru bi bilo učinkovito delovanje institucij resno ogroženo."

26. Poleg tega je v spornem razpisu EPSO v oddelku, naslovljenem „Pogoji za pripustitev k natečaju", navedeno: „Drugi izbrani jezik mora biti *angleščina, francoščina ali nemščina*. To so glavni delovni jeziki Komisije in v interesu službe morajo biti novozaposleni uslužbenci sposobni takoj začeti opravljati delo ter se pri vsakdanjem delu učinkovito sporazumevati v vsaj enem od njih." V odstavku 1 Priloge II k spornemu razpisu EPSO, naslovljene „Utemeljitev jezikovne ureditve za ta izbirna postopka", je navedeno, da so „[z]ahteve v oddelku ‚Pogoji za pripustitev k natečaju' tega razpisa natečajev […] v skladu s primarnimi zahtevami institucij EU po strokovnih spretnostih, izkušnjah in znanju ter potrebo, da so novozaposleni uslužbenci sposobni delati

[10] Glej tudi točko 96 izpodbijane sodbe in navedeno sodno prakso.

[11] Sodba z dne 26. marca 2019 (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

[12] Sodba z dne 27. novembra 2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

[13] UL 2015, C 70 A, str. 1.

učinkovito, zlasti z drugimi uslužbenci“. V odstavku 3 te priloge je navedeno, da „[k]o se bodo upravni uslužbenci zaposlili, je nujno, da bodo sposobni takoj začeti opravljati svoje delo ter se sporazumevati s sodelavci in vodstvom“. V naslednjem oddelku, naslovljenem „Utemeljitev izbire jezikov za posamezni izbirni postopek“, je v drugem odstavku navedeno, da „[morajo novozaposleni] biti sposobni takoj začeti opravljati svoje delo in naloge, za katere so bili zaposleni. Urad EPSO mora zato zagotoviti, da imajo uspešni kandidati ustrezno znanje kombinacije jezikov za učinkovito opravljanje nalog, in zlasti, da so sposobni, da se pri svojem vsakdanjem delu učinkovito sporazumevajo s sodelavci in vodstvom.“

27. Opis „dejanskih potreb službe“ v spornem razpisu EPSO tako vsebuje potrebo, da se zaposlijo kandidati, ki so takoj sposobni učinkovito delati. Iz tega je razvidno, da se točka 157 izpodbijane sodbe, ko je v njej navedeno, da brez dodatnih pojasnil ni mogoče domnevati, da novozaposleni uradnik, ki ne obvlada angleščine, francoščine ali nemščine, ne bi bil sposoben za takojšnje učinkovito opravljanje dela v instituciji Unije, nanaša na „dejanske potrebe službe“, kot so opisane v spornem razpisu EPSO.

28. To, da Splošno sodišče meni, da je zahteva, da morajo biti novozaposleni uslužbenci „sposobni takoj začeti opravljati svoje delo“, odločilni razlog za jezikovno omejitev[14] in da ta izraz v izpodbijani sodbi pogosto uporablja,[15] ne pomeni, da niso tudi drugi opisi, ki temeljijo na besedilu spornega razpisa EPSO, prav tako pomembni za presojo, ali razpoložljivi dokazi kažejo, da je jezikovna omejitev objektivno utemeljena in sorazmerna z dejanskimi potrebami službe.

29. Dejansko je težko razumeti, kako lahko Komisija trdi, da bi moglo bežno sklicevanje na besedilo spornega razpisa EPSO v izpodbijani sodbi, ki je navedeno zaradi utemeljitve jezikovne omejitve, pripeljati do razveljavitve te sodbe. Poleg tega je težko prepoznali kakršno koli razliko med novozaposlenim javnim uslužbencem, ki je „sposoben takoj začeti opravljati svoje delo“ ali tistim, ki je „sposoben za takojšnje učinkovito opravljanje dela“. Čeprav se Komisija sklicuje na to razliko, da bi dokazala, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, v pisanjih ne pojasni, v čem je ta razlika. Komisija je na obravnavi pojasnila, da se po njenem mnenju zmožnost učinkovitega opravljanja dela nanaša na sposobnost opravljanja postranskih nalog, ki niso povezane z dejanskimi nalogami kandidatov. Vendar je ta razlaga v nasprotju tako z običajnim pomenom besed kot tudi s sobesedilom, v katerem so uporabljene v točki 157 izpodbijane sodbe.

30. Splošnemu sodišču tudi ni mogoče očitati, da se je v točki 157 izpodbijane sodbe sklicevalo na prejšnjo sodbo, v kateri je uporabilo isto besedilo in prišlo do podobnega sklepa, saj je Sodišče pritožbo Komisije zoper tisto sodbo zavrnilo.[16]

31. Druga poglavitna trditev Komisije je, da Splošno sodišče ni ustrezno pojasnilo, zakaj brez dodatnih pojasnil ni mogoče domnevati, da novozaposleni uradnik, ki ne obvlada ali angleščine ali francoščine ali nemščine, ne bi bil sposoben za takojšnje učinkovito opravljanje dela v instituciji Unije. Menim, da ta trditev pomeni poskus, da bi se obrnilo dokazno breme. Komisija je tista, ki mora pojasniti, zakaj je različno obravnavanje na podlagi jezika, kakršno je to, ki izhaja iz

[14] Točka 106 izpodbijane sodbe.

[15] V izpodbijani sodbi se izraz „sposobni takoj začeti opravljati svoje delo“ pojavi vsaj tridesetkrat, tudi v točkah, ki uvajata analizo dokazov (točki 117 in 118), ter točkah, v katerih so predstavljeni vmesni sklepi glede presoje dokazov (točke 114, 169, 196 in 205).

[16] Sodba z dne 15. septembra 2016, Italija/Komisija (T-353/14 in T-17/15, EU:T:2016:495, točki 121 in 122). Pritožba Komisije zoper to sodbo je bila zavrnjena s sodbo z dne 26. marca 2019,Komisija/Italija (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

zadevne jezikovne omejitve, objektivno utemeljeno in sorazmerno z dejanskimi potrebami službe, ne glede na to, ali so opisane kot potreba po tem, da so novozaposleni javni uslužbenci „sposobni takoj začeti opravljati delo“ ali „sposobni za takojšnje učinkovito opravljanje dela“. [17]

32. Zato predlagam, naj Sodišče zavrne prvi del prvega pritožbenega razloga.

B. Drugi del

33. Komisija trdi, da je breme, ki ji ga nalaga Splošno sodišče tako v zvezi z utemeljenostjo razlogov glede jezikovne omejitve v spornem razpisu EPSO kot v zvezi z oceno dokazov, ki jih je Komisija predložila v podporo razlogom, na katere se je skliceval EPSO, nerazumno.

1. Utemeljenost razlogov za jezikovno omejitev v spornem razpisu EPSO

34. Komisija je na obravnavi pojasnila, da čeprav je izpostavila več vprašanj o presoji Splošnega sodišča glede utemeljenosti razlogov za jezikovno omejitev v spornem razpisu EPSO, [18] te presoje ne izpodbija, saj je sporni razpis EPSO z izpodbijano sodbo razglašen za ničen iz drugih razlogov.

35. Vendar Komisija trdi, da je v izpodbijani sodbi priznano, da je lahko, ker je razpis natečaja splošni akt, obrazložitev v njem omejena na opis splošnega položaja, ki je pripeljal do njegovega sprejetja, in splošnih ciljev, ki se želijo z njim doseči. Splošno sodišče naj bi neupravičeno sklepalo, da so razlogi v spornem razpisu EPSO „nejasni in splošni“. [19] Ta razpis naj bi bil v skladu z zahtevo iz sodne prakse, da morajo pravila, ki omejujejo izbiro drugega jezika, vsebovati jasna, objektivna in predvidljiva merila, da bi lahko kandidati dovolj vnaprej vedeli, katere jezikovne zahteve so določene, da bi se lahko pripravili za natečaj v najboljših pogojih.

36. V točki 116 izpodbijane sodbe je ugotovljeno, da razlog, ki se nanaša na to, da morajo biti novozaposleni uslužbenci sposobni takoj začeti opravljati delo, ker je njegovo besedilo nejasno in splošno in ker v spornem razpisu EPSO ni nikakršnih konkretnih navedbe v njegovo podporo, ne more pomeniti utemeljitve za jezikovno omejitev. Nato Splošno sodišče preuči, ali so informacije in dokazi, ki jih je Komisija predložila glede tega, da morajo biti novozaposleni uslužbenci sposobni takoj začeti opravljati delo, taki, da upravičujejo jezikovno omejitev. Ugotavlja, da niso. [20] Iz tega izhaja, da temelji razglasitev ničnosti spornega razpisa EPSO na obeh delih analize Splošnega sodišča. Zaradi celovitosti bom zato obravnaval kritiko Komisije, ki se nanaša na prvi del izpodbijane sodbe.

37. Komisija trdi, da je sporni razpis EPSO v skladu z zahtevo, da morajo pravila, ki omejujejo izbiro drugega jezika, vsebovati jasna, objektivna in predvidljiva merila, da bi lahko kandidati dovolj vnaprej vedeli, katere jezikovne zahteve so določene, da bi se lahko pripravili za natečaje v najboljših pogojih.

[17] Glej v tem smislu sodbo z dne 26. aprila 2019, Komisija/Italija (C-621/16 P, EU:C:2019:251, točka 93 in navedena sodna praksa).

[18] Točke od 54 do 117 izpodbijane sodbe.

[19] Točka 116 izpodbijane sodbe.

[20] Glej zlasti točko 205 izpodbijane sodbe.

38. Merila jasnosti, objektivnosti in predvidljivosti izhajajo iz točke 90 sodbe Italija/Komisija.[21] V točkah od 87 do 94 te sodbe je pojasnjeno, da institucije, na katere so se v tej zadevi nanašali natečaji, niso sprejele poslovnikov v skladu s členom 6 Uredbe št. 1/58, v katerih bi bilo določeno, kateri jeziki naj se uporabljajo v posebnih primerih.

39. V točki 95 te sodbe je navedeno:

„Komisija je na obravnavi trdila, da so kandidati po objavi obvestila o natečaju imeli možnost za pripravo. Vendar je treba poudariti, da rok med objavo vsakega spornega obvestila o natečaju in datumom pisnih preizkusov kandidatu ne omogoča nujno, da pridobi zadostna jezikovna znanja, da bi dokazal svoje strokovne kvalifikacije. Glede možnosti učenja enega od teh treh jezikov zaradi prihodnjih natečajev, je treba navesti, da je odvisna od tega, da je mogoče precej vnaprej določiti jezike, ki jih zahteva EPSO. Neobstoj [pravilnikov, sprejetih v skladu s členom 6 Uredbe št. 1/58] pa nikakor ne zagotavlja trajnosti izbora jezikov za natečaje in v zvezi s tem ne omogoča nobene predvidljivosti.“[22]

40. Merila jasnosti, objektivnosti in predvidljivosti tako izražajo zahtevo, da morajo potencialni kandidati, da bi zasedli delovno mesto v instituciji, precej vnaprej vedeti za zahtevo, da se lahko naučijo enega (ali več) navedenega jezika/navedenih jezikov na zahtevani stopnji, ki jo je mogoče objektivno oceniti. S spornim razpisom EPSO je zahtevano znanje angleščine, francoščine ali nemščine na stopnji B2. Ta zahteva je nedvomno jasna in objektivna. Vendar je število ur, ki se na splošno predlaga za pripravo na preverjanje znanja jezika za stopnjo B2, med 500 in 650.[23] Razen če ne bi potencialnim kandidatom uspelo doseči te stopnje znanja enega od treh jezikov, navedenih v spornem razpisu EPSO, med datumom objave razpisa in datumom, na katerega bodo potekala preverjanja znanja tega jezika, sporni razpis EPSO verjetno ne bo v skladu z merilom predvidljivosti, kot je opisano v točki 95 sodbe Italija/Komisija.[24] Poleg tega je ta zahteva dodana k pogoju, da je jezikovna omejitev sprejemljiva le, če je objektivno utemeljena in sorazmerna z dejanskimi potrebami službe.[25] Zato ni pravilno sklepati – kot to očitno počne Komisija – da če je dokazano, da so pravila o omejitvi izbire drugega jezika jasna, objektivna in predvidljiva, Splošnemu sodišču ni treba opraviti presoje utemeljenosti razlogov za jezikovno omejitev v spornem razpisu EPSO.

2. Presoja dokazov

41. Komisija izpostavlja več nepovezanih trditev, s katerimi želi dokazati, da je Splošno sodišče prekoračilo meje svojega nadzora, določene v sodni praksi.

42. Uvodoma ugotavljam, da je s sodno prakso priznano, da je institucijam Unije s členom 2 Kadrovskih predpisov dano široko polje proste presoje in avtonomije glede ustvarjanja delovnih mest za uradnike ali uslužbence, izbire uradnika ali uslužbenca in narave tako vzpostavljenega delovnega razmerja.[26]

[21] Sodba z dne 27. novembra 2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

[22] Glej tudi sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Bobka v zadevi Komisija/Italija (C-621/16 P, EU:C:2018:611, točka 175) in sodbo z dne 27. novembra 2012, Italija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752, točka 67).

[23] Sklepni predlogi generalne pravobranilke E. Sharpston v zadevi Španija/Parlament (C-377/16, EU:C:2018:610, točka 46).

[24] Sodba z dne 27. novembra 2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752). Sodba z dne 15. septembra 2016, Italija/Komisija (T-353/14 in T-17/15, EU:T:2016:495, točki 50 in 51), ki je bila po pritožbi potrjena s sodbo z dne 26. marca 2019, Komisija/Italija (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

[25] Sodba z dne 26. marca 2019, Komisija/Italija (C-621/16 P, EU:C:2019:251, točka 91).

[26] Glej v tem smislu sodbi z dne 8. septembra 2005, AB (C-288/04, EU:C:2005:526, točki 26 in 28), in z dne 26. marca 2019, Komisija/Italija (C-621/16 P, EU:C:2019:251, točka 88 in navedena sodna praksa).

43. Če se odločba izpodbija z ničnostno tožbo na podlagi člena 263 PDEU, mora Splošno sodišče opraviti celovit sodni nadzor pravnih in dejanskih vprašanj, ki so sporna v takem postopku. Natančneje, kot je navedeno v točki 24 teh sklepnih predlogov, je to Sodišče presodilo, da je sodišče Unije pristojno, da preveri, ali je omejitev izbire drugega jezika objektivno utemeljena in sorazmerna z dejanskimi potrebami službe.

44. Kot je generalni pravobranilec M. Bobek navedel v sklepnih predlogih v zadevi Komisija/Italija,[27] izdanih v okviru dejanskega stanja in dokazov, ki so bili zelo podobni tem, ki se obravnavajo v tem pritožbenem postopku, je šlo pri večini razlogov za jezikovno omejitev iz spornega razpisa EPSO – in pri dokazih, ki jih je Komisija predložila temu v podporo – za dejanske navedbe. V široko polje proste presoje, ki ga je imel odločevalec v tisti zadevi, je spadalo, ali – in kako – naj se omeji izbira drugega jezika v tistem natečaju in razlogov v podporo tej omejitvi. Ko EPSO navede razloge za izbiro drugih jezikov glede na nabor dejanskih navedb, so ti razlogi in dokazi, podani v njihovo podporo, predmet celovitega sodnega nadzora sodišč EU. Ta nadzor obsega vprašanji, ali so bila spoštovana pravila glede dokaznega bremena in izvajanja dokazov ter ali so bila pri presoji dejstev in dokazov uporabljena ustrezna pravna merila.[28]

45. Glede na te ugotovitve bom preučil trditve Komisije v podporo navedbi, da ji je Splošno sodišče s presojo predloženih dokazov naložilo nerazumno težko breme.

46. Najprej, glede trditve Komisije, da je treba „stopnjo natančnosti obrazložitve odločbe primerjati **z** dejanskimi možnostmi in s tehničnimi pogoji ali z rokom, v katerem mora biti sprejeta“, ugotavljam, da ta navedba med drugim izhaja iz sodne prakse o nadzoru koncentracij.[29] Verjetno je, da dejanske možnosti, da se pripravi odločba o pričakovanem učinku koncentracije na konkurenco v časovnih omejitvah, naloženih z Uredbo Unije o združitvah,[30] vplivajo na raven natančnosti obrazložitve te odločbe. Vendar v obravnavani zadeve ne gre za te okoliščine: tu ne gre za *ex ante* presojo; od tretjih oseb ni treba pridobiti podrobnih informacij o trgu in se nanje opreti; ne gre za zapleteno ekonomsko analizo in niso določeno zakonski roki. Poleg tega Komisija Splošnemu sodišču ni predložila nobenih informacij o dejanskih možnostih v zvezi s sprejetjem spornega razpisa EPSO ali pojasnila omejitev v zvezi s tehničnimi pogoji ali z roki, s katerimi se je soočal EPSO, s to opustitvijo pa se lahko podvomi o sami dopustnosti trditve. V vseh teh okoliščinah se ni mogoče sklicevati na to sodno prakso v podporo navedbi, da je Splošno sodišče prekoračilo meje, ki so mu naložene s sodno prakso.

47. Dalje, Komisija izpodbija ugotovitev iz točk 133, 158 in 180 izpodbijane sodbe, da listinski dokazi ne dokazujejo, da so angleščina, francoščina in nemščina jeziki, ki jih „službe Komisije“ dejansko uporabljajo „pri vsakdanjem delu“. Po navedbah Komisije je edino upoštevno vprašanje, ali se v službah, v katerih bodo zaposleni uspešni kandidati, uporabljajo ti jeziki.

[27] C-621/16 P, EU:C:2018:611, točke 105, 108 in 112.

[28] Sodba z dne 2. marca 2021, Komisija/Italija in drugi (C-425/19 P, EU:C:2021:154, točki 52 in 53 ter navedena sodna praksa).

[29] Sodba z dne 10. julija 2008, Bertelsmann in Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, točka 167 in navedena sodna praksa).

[30] Uredba Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov 81 in 82 Pogodbe (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205).

48. Ta trditev me ne prepriča. V spornem razpisu EPSO je pojasnjeno, da se bodo uspešni kandidati zaposlili predvsem v Evropskem uradu za boj proti goljufijam (OLAF); odprta je možnost, da bodo nekateri delali drugje.[31] Navedba Komisije prav tako ni v skladu z drugo trditvijo, ki jo izpostavlja, in sicer, da je vsakdanje delo institucije sestavljeno iz velikega števila pripravljalnih aktov, zapiskov, predhodnih osnutkov in drugih dokumentov, tudi elektronskih komunikacij, ki pomenijo orodje za analizo in komuniciranje, ki se v tej instituciji uporablja za sprejemanje ukrepov, ki izražajo stališče zadevne službe. Če je mogoče uspešne kandidate zaposliti kjer koli v Komisiji in jih vključiti v splošno pripravljalno delo, je pomembno, ali je iz dokazov razvidno, da so angleščina, francoščina in nemščina jeziki, ki jih „vse službe Komisije“ dejansko uporabljajo „pri vsakdanjem delu“. Poleg tega se dokazi, ki so se preučevali v točkah 133 in 158 izpodbijane sodbe, nanašajo na notranjo jezikovno prakso v splošnem, ne pa na delo ali postopke konkretnih služb, v katerih bodo zaposleni uspešni kandidati. Splošno sodišče na podlagi dokazov, ki so mu bili predloženi, ni moglo presojati o ničemer drugem kot o tem, ali so angleščina, francoščina in nemščina jeziki, ki se na splošno uporabljajo v Komisiji.

49. Komisija prav tako izpodbuja sklep iz točke 180 izpodbijane sodbe, da iz dokazov, ki se nanašajo posebej na jezikovno znanje osebja, ki dela v OLAF, ni razvidno, da je jezikovna omejitev sorazmerna s potrebo, da so novozaposleni uslužbenci sposobni takoj začeti opravljati delo, saj naj podlagi teh podatkov ne bi bilo mogoče ugotoviti, kateri jeziki se uporabljajo v različnih službah ali kateri jeziki so ključni za opravljanje nalog preiskovalcev ali njihovih vodij skupin.[32] Komisija izpostavlja ta odstavek kot primer nerazumno težkega bremena, ki ji ga je naložilo Splošno sodišče.

50. V točkah od 182 do 184 izpodbijane sodbe so ti dokazi analizirani pod domnevo, da jezikovno znanje osebja OLAF pomeni, da bodo novi člani osebja morali znati te jezike, zato da bodo sposobni takoj začeti opravljati delo. Tudi pod to domnevo Splošno sodišče sklepa, da jezikovna omejitev ni bila upravičena. Tako je Splošno sodišče dokaze, ki mu jih je predložila Komisija, očitno presodilo z vseh možnih vidikov, da bi ugotovilo, ali je z njimi mogoče utemeljiti jezikovno omejitev. Zato ne razumem, kako je mogoče reči, da je s pristopom Splošnega sodišča glede dokazov Komisiji naloženo nerazumno težko breme.

51. Komisija nato konkretno v zvezi z dokumentom, ki je v izpodbijani sodbi naveden kot Sporočilo Komisije SEC(2006) 1489 final z dne 20. decembra 2006 o prevajanju pri Komisiji, trdi, da je bilo v točki 164 izpodbijane sodbe nepravilno ocenjeno, ali je s tem dokumentom dokazano, da se trije v njem omenjeni postopkovni jeziki uporabljajo zgolj v postopkih, na katere se nanašajo.[33] Presoja dokazov ob upoštevanju tega vprašanja naj ne bi bila pravilna, ker se je od Komisije zahtevalo zgolj, naj predloži dokaze, da se angleščina, francoščina in nemščina najpogosteje uporabljajo za notranjo in zunanjo komunikacijo in obravnavanje zadev, kar so navedbe, uporabljene v spornem razpisu EPSO.[34]

52. V točkah od 160 do 162 izpodbijane sodbe se presoja Sporočilo Komisije SEC(2006) 1489 final z dne 20. decembra 2006 o prevajanju pri Komisiji. V točki 163 je navedeno, da to sporočilo za rešitev spora ni upoštevno. Po tem v sodbi ta dokument ni več omenjen. V točkah od 164 do 168

[31] V odstavku 1 spornega razpisa EPSO je navedeno, da je natečaj organiziran zaradi sestave rezervnih seznamov, ki jih bo Evropska komisija – predvsem Evropski urad za boj proti goljufijam – uporabila za zaposlovanje novih javnih uslužbencev na delovna mesta „upravnih uslužbencev“ (funkcionalna skupina AD). V točki 120 izpodbijane sodbe je ugotovljeno, da sta se dva od 40 uspešnih kandidatov pri razpisu EPSO/AD/323/16 zaposlila pri drugih delodajalcih, in sicer pri Evropskem nadzorniku za varstvo podatkov in Računskem sodišču. Od 50 uspešnih kandidatov pri razpisu EPSO/AD/324/16 ni nobenega zaposlila druga evropska institucija.

[32] Točke od 175 do 180 izpodbijane sodbe.

[33] Točka 164 izpodbijane sodbe.

[34] Glej tretji odstavek točke 3 izpodbijane sodbe, v katerem je citirano besedilo spornega razpisa EPSO.

izpodbijane sodbe je analiziran dokument z naslovom „Jezikovne zahteve glede na postopek sprejetja“. Komisiji je bila na obravnavi dana priložnost, da pojasni povezavo med Sporočilom Komisije SEC(2006) 1489 final z dne 20. decembra 2006 „o prevajanju pri Komisiji“ in analizo dokumentov, vsebovano v točkah od 164 do 168 izpodbijane sodbe. Odgovorila je s trditvijo, da izraz „v vsakem primeru“ na začetku točke 164 pomeni, da je Splošno sodišče upoštevalo ta dokument pri analizi v točkah od 164 do 168 izpodbijane sodbe. Objektivno branje zadevnih delov izpodbijane sodbe dokazuje, da ugovor Komisije glede tega ni utemeljen.

53. Komisija dalje izpodbija točke od 181 do 183 izpodbijane sodbe, ki se nanašajo na prednost kandidatov, ki znajo nekatere jezike, v primerjavi z drugimi kandidati, ki tega znanja nimajo.

54. V točkah od 171 do 180 izpodbijane sodbe so ocenjeni podatki, ki se nanašajo na znanje jezikov osebja v OLAF. V točkah od 181 do 187 te sodbe so iz ocene teh dokazov izvedeni nekateri zaključki. V prvem stavku točke 181 je pravilno navedeno, da je lahko jezikovna omejitev sprejemljiva le, če je objektivno utemeljena in sorazmerna z dejanskimi potrebami službe. V točki 183 je nato navedeno, da je mogoče na podlagi predloženih dokazov zgolj znanje angleščine šteti za prednost uspešnih kandidatov in da iz dokazov ni razvidno, zakaj bi lahko bil kandidat s temeljitim znanjem italijanščine in zadovoljivim znanjem nemščine [35] sposoben takoj začeti opravljati delo, medtem ko kandidat s temeljitim znanjem italijanščine in zadovoljivim znanjem nizozemščine ali španščine tega ne bi bil sposoben. [36]

55. V točkah od 181 do 183 izpodbijane sodbe se tako primerjajo kategorije kandidatov z različnim znanjem jezikov, da bi se ocenilo, v kolikšnem obsegu so lahko kandidati v teh različnih kategorijah sposobni takoj začeti opravljati delo. Ne razumem, kako je mogoče navedbo, da znanje nekaterih jezikov pomeni prednost, razlagati, kot da je Komisiji naloženo nerazumno težko breme.

56. Komisija se prav tako ne strinja s točko 181 izpodbijane sodbe, v kateri je navedeno, da „ni nobenega utemeljenega razloga, da se ne bi priznali tudi vsi drugi uradni jeziki“.

57. V celotnem stavku, iz katerega je vzet ta del, je pojasnjeno, da na podlagi dokazov, predloženih Splošnemu sodišču – in sicer podatkov o znanju jezikov osebja OLAF – zgolj znanje angleščine pomeni jasno prednost za to, da so uspešni kandidati sposobni takoj začeti opravljati delo. V spornem razpisu EPSO je priznano, da je za opravljanje navedenih nalog od treh jezikov potrebno zgolj dobro zanje angleščine. V razpisu je navedeno, da bodo morali kandidati opraviti dodaten test razumevanja angleščine, na podlagi katerega bodo izločeni tisti kandidati, ki ne bodo dosegli ustreznega rezultata. Splošno sodišče se v točki 110 izpodbijane sodbe sklicuje na to dodatno presojo. V točki 111 ugotavlja, da zahteva po testu iz angleščine kaže, da glede angleščine ni nikakršnega utemeljenega razloga, da bi se dovoljeni jeziki razširili na nemščino in francoščino. Rezultat tega, da se posebej zahteva določen standard znanja angleščine, je, da kandidat, ki govori francosko ali nemško, morda ne bo sposoben takoj začeti opravljati dela, čeprav sporni razpis EPSO omogoča to kombinacijo.

[35] To razumem tako, da se to nanaša na znanje na stopnji B2.

[36] Iz podatkov v točkah od 175 do 178 izpodbijane sodbe, ki se nanašajo na prvi in drugi jezik, očitno izhaja, da zna približno 72 % osebja, ki dela v OLAF, angleško, 42 % francosko, 15 % nemško, 11 % italijansko, 10 % nizozemsko, 8 % špansko in 7 % poljsko. Če je vključen tretji jezik, so odstotki taki: 91 % angleščina, 74 % francoščina, 24 % nemščina, 18 % španščina, 15 % nizozemščina, 14 % italijanščina in 7 % poljščina. Ponuja se sklep, da je posledica komuniciranja v jeziku, ki ni angleščina, to, da je znaten delež kolegov izključen iz zadevnih delovnih procesov. Približno 25-60 % kolegov morda ne bo razumelo sporočila, če bo uporabljena francoščina. 76 % jih morda ne bo razumelo sporočila, če bo uporabljena nemščina.

58. Drugače povedano, zahteva po znanju angleščine kot drugega jezika je lahko utemeljena, zahteva po znanju angleščine, francoščine ali nemščine pa ni. Splošno sodišče nato na koncu točke 181 navede, da zato ni nikakršnega utemeljenega razloga, zakaj ne bi bilo dovoljeno znanje angleščine ali enega ali več drugih uradnih jezikov, ki niso francoščina in/ali nemščina, oziroma znanje enega ali več drugih uradnih jezikov dodatno k tema jezikoma. Tega sklepa ne morem grajati. Nič ne kaže, da bi Splošno sodišče izključilo možnost, da Komisija predloži druge dokaze, ki bi lahko podpirali drugačen sklep. Tako spet ne razumem, kako naj bi Splošno sodišče s tem, da je sprejelo sklep na podlagi dokazov, ki so mu bili predloženi, Komisiji naložilo nerazumno težko breme.

59. Komisija trdi, da je Splošno sodišče napačno izključilo dokaze o uporabi angleščine, francoščine in nemščine v Evropski uniji, ker naj morda ne bi pravilno odražali jezikovnega znanja potencialnih kandidatov.[37] Sklicuje se na točko 124 sodbe z dne 26. marca 2019, Komisija/Italija,[38] da bi dokazala, da bi moralo Splošno sodišče na podlagi statističnih dokazov domnevati, da je jezikovna omejitev sorazmerna – toliko bolj, ker se ti podatki z leti niso spremenili.

60. V točki 124 sodbe z dne 26. marca 2019, Komisija/Italija,[39] je navedeno:

„V zvezi s tem ni mogoče izključiti, da je z interesom službe mogoče utemeljiti izbiro jezika 2 natečaja na omejeno število uradnih jezikov, ki so med najbolj razširjenimi v Uniji (glej po analogiji sodbo z dne 9. septembra 2003, Kik/UUNT, C-361/01 P, EU:C:2003:434, točka 94), in to tudi v okviru splošnega natečaja, kot je ta iz ‚Razpis[a] splošnega natečaja – EPSO/AD/276/14 – Upravni uslužbenci (AD 5)‘, vendar pa mora taka omejitev – ob upoštevanju zahtev, na katere je bilo opozorjeno v točkah 92 in 93 te sodbe – nujno temeljiti na elementih, ki jih lahko tako kandidati natečaja kot sodišči Unije objektivno preverijo in s katerimi je mogoče upravičiti zahtevano jezikovno znanje, ki mora biti sorazmerno z dejanskimi potrebami službe.“

61. Menim, da s to pravno navedbo ni zahtevano, da Splošno sodišče domneva, da je jezikovna omejitev upravičena, če zajema jezike, ki so v Evropski uniji najbolj poznani. Nasprotno, razlagam jo kot izjavo Splošnega sodišča, da se lahko Komisija, da bi utemeljila jezikovno omejitev, sklicuje na dokaze, ki se nanašajo na jezike, ki so v Evropski uniji najbolj poznani. Vendar mora taka omejitev temeljiti na elementih, ki jih lahko kandidati in Sodišče Evropske unije objektivno preverijo, tako da se upraviči zahtevana stopnja znanja jezikov, ki mora biti sorazmerna z dejanskimi potrebami službe.

62. Splošno sodišče je tako ravnalo pravilno, ko je najprej preučilo dokaze, ki jih je Komisija predložila glede razširjenosti nemščine, angleščine in francoščine kot tujih jezikov, ki se v Evropi govorijo in ki se jih ljudje v Evropi učijo.[40] V točkah od 197 do 203 izpodbijane sodbe je navedeno, da je iz dokazov razvidno, da je angleščina jezik, ki se ga ljudje daleč najpogosteje učijo na vseh stopnjah izobraževanja, sledijo pa ji francoščina, nemščina, ruščina in nekoliko manj španščina, ter da je daleč najbolje poznan tuji jezik [v Evropi] angleščina, ki ji sledijo nemščina, ruščina, francoščina in španščina. Iz drugih dokazov je razvidno, da je jezik, ki se največ govori v Evropi, nemščina ter da so angleščina, francoščina in nemščina trije tuji jeziki, ki se jih ljudje najpogosteje učijo kot drugi jezik (38 %, 12 % oziroma 11 %).

37 Točka 201 izpodbijane sodbe.

38 C-621/16 P, EU:C:2019:251.

39 C-621/16 P, EU:C:2019:251.

40 Točke od 197 do 203 izpodbijane sodbe.

63. Splošno sodišče je nato ugotovilo, da se upoštevna statistika nanaša na vse državljane Unije, tudi tiste, ki še niso postali polnoletni; zato podatki morda ne prikazujejo ustrezno jezikovnega znanja potencialnih prosilcev. Ugotovilo je, da ta statistika dokazuje zgolj to, da je število potencialnih kandidatov, na katere vplivajo jezikovne omejitve iz obravnavane zadeve, nižje, kot bi bilo, če bi temeljile na drugih jezikih kot na angleščini, francoščini in nemščini, da pa to samo po sebi ne pripelje do sklepa, da jezikovna omejitev ni diskriminatorna.

64. Pristopa Splošnega sodišča v tem pogledu ni mogoče grajati. Drugače kot trdi Komisija, to sodišče ni zanemarilo statističnih dokazov, ker so v njih zajeti državljani Unije, ki še niso postali polnoletni. Splošno sodišče je namreč sklenilo, da iz dokazov izhaja, da bo lahko jezikovna omejitev, ki temelji na angleščini, francoščini in nemščini, negativno vplivala na manj potencialnih kandidatov kot omejitev, ki bi temeljila na drugi kombinaciji jezikov. Nobenih znakov ni, da bi ta sklep – ki mu Komisija poleg tega ne oporeka – bil drugačen, če bi bili iz statističnih podatkov izključeni državljani Unije, ki še niso postali polnoletni

65. Nazadnje, Komisija trdi, da je v točki 159 izpodbijane sodbe nepravilno ocenjeno Sporočilo SEC(2000) 2071/6 z dne 29. novembra 2000 o poenostavitvi postopka odločanja Komisije, omenjenega v točkah 158 in 159 te sodbe. Komisija trdi, da Splošno sodišče ni sprejelo njegovega jasnega pomena, ampak da ga je nadomestilo z lastnim subjektivnim pogledom na to, kako je med javnimi uslužbenci organizirano delo.

66. Očitno Komisija s to trditvijo ne poskuša toliko doseči tega, da bi Sodišče kaznovalo izkrivljanje dokazov Splošnega sodišča, kot to, da bi nadomestilo njegovo presojo dejanskega stanja in dokazov z lastno presojo. To v okviru pritožbe ni dovoljeno.[41]

67. Zato se ni mogoče sklicevati na trditve Komisije v podporo navedbi, da so z izpodbijano sodbo prekoračene meje, naložene s sodno prakso. Zato predlagam, naj Sodišče zavrne drugi del prvega pritožbenega razloga.

C. Tretji del

68. Komisija najprej trdi, da je s točkami od 152 do 155 izpodbijane sodbe omejen obseg dokazov, ker naj ne bi bilo dokazano, da obstaja pravno zavezujoč akt, ki bi opredeljeval delovne jezike institucije. Po mnenju Komisije niti iz sodne prakse niti iz člena 1d(6) Kadrovskih predpisov ni mogoče sklepati, da je mogoče zgolj s pravno zavezujočimi akti zakonito omejiti izbiro drugega jezika. Poleg tega naj bi bilo v točki 11 izpodbijane sodbe pravilno navedeno, da se sporni razpis EPSO sklicuje na „notranja pravila“, to je pravila, ki so zavezujoča zgolj znotraj institucij. Ta opis teh pravil naj bi bil podkrepljen z dokazi, ki jih je predložila Komisija.

69. V točki 11 izpodbijane sodbe je navedeno, da mora v skladu s točko 2 Priloge II k spornemu razpisu ESPO upravni odbor urada EPSO za posamezni izbirni postopek za vsak primer posebej določiti jezike, ki se uporabljajo za posamezni javni natečaj, pri čemer upoštevajo „morebitna posebna notranja pravila o rabi jezikov v zadevnih institucijah ali organih“.

[41] Glej na primer sodbi z dne 21. septembra 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisija (C-105/04 P, EU:C:2006:592, točki 69 in 70 ter navedena sodna praksa), in z dne 21. septembra 2006, Technische Unie/Komisija (C-113/04 P, EU:C:2006:593, točki 82 in 83 ter navedena sodna praksa).

70. V točkah 152 in 153 izpodbijane sodbe je navedeno, da listin, ki so bile predložene kot dokaz in ki so opisane v točkah od 123 do 125 in 127 te sodbe, ni mogoče šteti za pravila Komisije v smislu člena 6 Uredbe št. 1/58. Komisija priznava, da ti dokazi zgolj odražajo dolgotrajno upravno prakso, medtem ko morajo biti dokumenti, ki se predložijo kolegiju komisarjev, na voljo v angleščini, francoščini in nemščini. V točki 154 izpodbijane sodbe je ugotovljeno, da ni dokazov, da bi bodisi predsednik Komisije bodisi kolegij komisarjev formalno odobrila „Priročnik za operativne postopke“. V točki 155 te sodbe je navedeno, da je v okviru obravnavane zadeve Komisija potrdila, da ne obstaja notranji sklep, s katerim bi bili določeni delovni jeziki v tej instituciji.

71. V točkah od 157 do 159 izpodbijane sodbe je presojeno, da dokumenti, predloženi kot dokaz, izkazujejo povezavo med postopki odločanja Komisije, vključno s tistimi v okviru kolegija komisarjev, in nalogami, ki jih bodo morali opravljati uspešni kandidati. V točkah od 160 do 169 te sodbe so dalje ti dokazi ocenjeni ob upoštevanju druge pisne dokumentacije, ki jo je predložila Komisija.

72. Drugače kot trdi Komisija, z izpodbijano sodbo niso bili zanemarjeni dokazi ali „omejen njihov obseg“, ker dokumentacija, ki jo je predložila kot dokaz, ni izkazovala obstoja „pravno zavezujočega akta“. Namesto tega Splošno sodišče pravilno presoja, ali je Komisija sprejela kakšna koli notranja pravila v smislu člena 6 Uredbe št. 1/58, v katerih je določeno, da je treba v posebnih primerih uporabljati enega ali več uradnih jezikov in delovnih jezikov, naštetih v členu 1 te uredbe. V točki 155 izpodbijane sodbe je razkrito, da Komisija ni oporekala temu, da taka pravila niso bila sprejeta.

73. Po tem vmesnem sklepu, ki se mu ne ugovarja, je Splošno sodišče nato natančno ocenilo dokaze, ki jih je Komisija predložila glede notranjih postopkov.

74. Zato predlagam, naj Sodišče zavrne tretji del prvega pritožbenega razloga, saj očitno temelji na napačnem in selektivnem razumevanju izpodbijane sodbe.

V. Predlog

75. Na podlagi zgoraj navedenega Sodišču predlagam, naj prvi pritožbeni razlog zavrne.